

РЕШЕНИЕ

№ 2308

гр. Варна, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Добриня Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. Атанасова
като разглежда докладваното от Добриня Петрова Гражданско дело № 20223110102317 по описа за 2022 година

Предявени са искове от П. Г. Д., ЕГН ***** с адрес гр. В. с правно основание чл. 128 КТ, чл. 221 ал.1 КТ, чл.224 КТ и иск по чл. чл.365 от ЗЗД вр. с чл.222 ал.3 от КТ срещу „Черно море“ АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“, № 256, ет.2, офис 27, да заплати на ищеца сумите както следва: за сумата от 7641, 45 лева /нетен размер/ - неизплатени трудови възнаграждения в нетен размер за периода 01.01.2019г. - 31.07.2021г., за сумата от 527, 27 лева, обезщетение по чл. 221 ал. 1 КТ , за прекратяване на ТПО, при условията на чл. 327 ал. 1 т. 2 КТ, за сумата от 2831,84 лева (след допуснатото изменение на иска), дължима по сключена спогодба на осн.чл.365 от ЗЗД вр. с чл. 222 ал. 3 КТ, във връзка със сключена спогодба от 23.08.2018г.

Ищцата твърди, че трудовото ѝ правоотношение с ответното дружество, възникнало през 1976г., е прекратено през 2016г., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, след което сключила нов трудов договор № 037/ 02.09.2016г., прекратен считано от 07.02.2022г., на основание чл. 327 ал. 1 т. 2 от Кодекса на Труда, поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение за периода 01.01.2019г. - 31.07.2021г., както и обезщетенията, по чл. 221 ал. 1 КТ и чл. 222 ал. 3 КТ, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение на 01.09.2016г. Ищцата твърди, че за това обезщетение, по чл. 222 ал. 3 КТ, в размер на 3532, 70 лева, сключила Спогодба с „Черно море“ АД гр.Варна, че ще ѝ бъде заплатено на месечни вноски, до 15.08.2019г. Вноските по Спогодбата не били заплатени в сроковете, посочени в споразумението. Работодателят не ѝ е заплатил трудовите възнаграждения за периода м. 01.01.2019г. - 31.07.2021г. включително, както и дължимите ми обезщетения за неспазен срок на предизвестие - по чл. 221 ал. 1 КТ и по чл. 222 ал. 3 КТ, поради което предявява претенцията си пред съда. Претендира разноски.

В едномесечния срок за отговор, ответникът оспорва исковете. В едномесечния срок за отговор, ответникът изразява становище за неоснователност на исковете. Прави възражение за погасяване на вземането от 3045,04 лв. по давност.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа и правна страна и прави следните

правни изводи:

С протоколно определение № 3211/16.06.2022г. съдът е прекратил производството по делото по предявения иск по чл.224, ал.1 КТ за сумата 533,21 лв. за неизползван платен годишен отпуск за 5 дни за 2018 г. и 20 дни за 2019 г., на осн. чл. 233 ГПК, както и производството по делото по предявения иск за сума, дължима по сключена спогодба на осн. чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 222, ал. 3 КТ за горницата над 2831,84 лв. до сумата от 3045,04 лв. на осн. чл. 233 ГПК.

Основното задължение на работника по трудовия договор е да престои труд, а основното задължение на работодателя е да му плаща възнаграждение за извършената работа. В тежест на ищеца е да установи, че е полагал труд, а в тежест на работодателя е да установи, че е заплатил уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и съответно при прекратяване на трудовото правоотношение с работника да му заплати следващите му се обезщетения.

Съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че трудовото правоотношение между ищцата и ответното дружество, възникнало през 1976г., е прекратено през 2016г., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, след което сключила нов трудов договор № 037/ 02.09.2016г., прекратен считано от 07.02.2022г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение за периода 01.01.2019г. - 31.07.2021г.

Ответникът не доказва да е изпълнил задължението си и да е заплатил на ищцата уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, поради което съдът намира предявените иски по чл.128 от КТ за основателни и те следва да бъдат уважени в претендирания от ищеца общ размер от 7641,45 лв. за неизплатено нетно трудово възнаграждение за периода 01.01.2019г. - 31.07.2021г. съобразно заключението по ССЕ, от което се установява, че общият размер на нетното трудово възнаграждение, което ищцата е следвало да получи за период от 01.01.2019г. - 31.07.2021г., съобразно отработеното е по-висок от претендирания, а именно: 7648,35 лв. (като съдът кредитира заключението в частта, с която са установени размерите на месечните нетни трудови възнаграждения за периода, но не и частта досежно общата сума на нетно трудово възнаграждение за 2020г., тъй като тя не представлява правилно изчислен сбор от месечните стойности).

Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 КТ изрично вменява в задължение на работодателя заплащане на обезщетение в размер на брутно трудово възнаграждение при прекратяване на безсрочно трудово правоотношение поради забавено плащане на трудово възнаграждение. В настоящия случай е прието за безспорно, че ищецът по силата на трудов договор е бил в трудово правоотношение с ответника, като със заповед на работодателя същото е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ без предизвестие - поради неизплащане на трудово възнаграждение за периода от 01.01.2019г. до 31.07.2021г., поради което на същия се дължи обезщетение по чл. 221 КТ и така предявеният иск е основателен в претендирания от ищеца размер от 527,27 лв., доколкото е по-нисък от установения със заключението по ССЕ размер на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен от ищцата месец – м. декември 2018 г., от 698,84 лв.

Съгласно чл. 222, ал. 3 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. В конкретния случай липсва спор между страните, че трудовото правоотношение между ищцата и ответното дружество е прекратено поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно ответникът дължи

на ищцата заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ. Прието е за безспорно по делото, а и се установява от приобщените по делото писмени доказателства, че във връзка с посоченото вземане на ищцата страните в производството са сключили спогодба, по силата на която ответникът се е задължил да заплати на ищцата сума в размер на 3532,70 лв., включваща в себе си суми по неизплатено обезщетение при пенсиониране съгласно чл. 222, ал. 3 КТ, като е уговорено плащането да се извърши на дванадесет месечни вноски, последната от които - до 15.08.2019г. Съдебният състав кредитира заключението на вещото лице по отношение на обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ, като приема, че до датата на сключване на спогодбата ищцата е получила сумата 1020,00 лв. от общия размер на начисленото задължение по ведомостта за м. 08.2016г. от 4065,04 лв., от които 3532,70 лв. начислено обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, затова остатъкът от задължението към този момент е бил 3045,04 лв. Установява се още, че преди депозиране на исковата молба в съда, на 10.02.2022г. ответникът е извършил плащане на сумата от 213,20 лв., с която задължението по спогодбата се е намалило и е в размер на 2831,84 лв. Ето защо, съдът намира, че ответникът е останал задължен към ищцата за сумата от 2831,84 лв., представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ.

Предвид изложеното следва да бъде разгледано релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземането по спогодбата в установения размер от 2831,84 лв. Видно от приобщената по делото спогодба страните са постигнали съгласие заплащането на сумата от 3045,04 лв. да се извършва на месечни вноски, като са определени размерът и крайният момент, до който може да се осъществи плащането, на всяка вноска. От което следва извод, че с договора за спогодба страните са уговорили разсрочено погасяване на вземането за обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, т.е. изпълнение на задължение на части, което обаче не променя характера му на единно задължение и не го превръща в отделни периодични задължения, по отношение на които се прилага кратката тригодишна погасителна давност по чл. 111 ЗЗД. Давността, с чието изтичане се погасяват вземанията, породени от договор за спогодба, е общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД. След като страните са преуредили отношенията си с договор за спогодба, не намира приложение и тригодишната давност по чл. 358, ал. 1, т. 3 вр. ал. 2, т. 2 КТ, тъй като новото задължение има облигационен, а не трудов характер. Освен това, сключването на спогодбата на 23.08.2018г. представлява признаване на вземането от длъжника по см. на чл. 116, б. „а“ ЗЗД, поради което на основание чл. 116, б. „а“ ЗЗД, вр. чл. 117, ал. 1 ЗЗД давността за вземането се прекъсва и започва да тече нова. Съгласно чл. 114 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая, щом е уговорено в договора първата вноска да бъде платена до 30.09.2018г., а последната вноска - до 15.08.2019г., и се прилага петгодишната погасителна давност, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на задължението по спогодбата, то съдът намира, че към датата на депозиране на исковата молба в съда – 21.02.2022г., не е изтекла погасителната давност за вземането на ищцата, поради което исковата претенция е основателна съобразно приетото с изготвеното заключение по ССЧЕ за сумата от 2831,84 лв., за която следва да се уважи искът.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да заплати такса върху уважения размер на всеки един от исковете, както следва: 1) по иска с правно основание чл. 128 от КТ - 305,66 лв.; 2) по иска с правно основание чл. 221 от КТ – 50,00 лв.; 3) по иска с правно основание чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 223, ал. 3 КТ – 113,27 лв., както и направените разноски от бюджета на съда в размер на 160 лв.

Съобразно чл. 78, ал. 2 ГПК, разноските се възлагат на ищеца при наличието на двете кумулативно изискуеми предпоставки – липса на извънпроцесуално поведение на ответника, даващо повод за завеждане на иска, и изявление в производството за признаване на иска. Цитираната норма освобождава ответника от отговорността за разноските, като същевременно санкционира онзи ищец, който би могъл да постигне целения правен резултат

извънсъдебно. В случая ответникът е станал повод за завеждане на иска поради незаплащане на дължимото възнаграждение и обезщетения на ищцата и не са налице изискуемите от закона кумулативни предпоставки.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищцата направените по делото разноски за заплатено адв. възнаграждение в размер на 996 лв.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК за частта на решението, с което се присъжда трудово възнаграждение, следва да се допусне предварително изпълнение.

Мотивиран от гореизложените съображения и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Черно море“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“, № 256, ет. 2, офис 27 **да заплати** на П. Г. Д., ЕГН *****, с адрес гр. В., както следва:

- сумата от **7641,45 лв. (седем хиляди шестстотин четиридесет и един лева и четиридесет и пет стотинки)** - неизплатени трудови възнаграждения в нетен размер за периода 01.01.2019г. - 31.07.2021г.;

- сумата от **527,27 лв. (петстотин двадесет и седем лева и двадесет и седем стотинки)**, обезщетение по чл. 221 ал. 1 КТ, за прекратяване на ТПО, при условията на чл. 327 ал. 1 т. 2 КТ;

- сумата от **2831,84 лв. (две хиляди осемстотин тридесет и един лева и осемдесет и четири стотинки)**, дължима по сключена спогодба на осн. чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 222, ал. 3 КТ, във връзка със сключена спогодба от 23.08.2018г.;

- ведно със **законната лихва върху главниците**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 24.02.2022г. до окончателното заплащане.

ОСЪЖДА „Черно море“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“, № 256, ет.2, офис 27 **да заплати** на П. Г. Д., ЕГН *****, с адрес гр. В. сумата в размер на **996 лв. (деветстотин деветдесет и шест лева)**, представляваща заплатено адв.възнаграждение, на осн. чл. 78 ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „Черно море“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“, № 256, ет.2, офис 27 сумата от **468,93 лева (четиристотин шестдесет и осем лева и деветдесет и три стотинки)**, дължима държавна такса, както и сумата в размер на **160 лева (сто и шестдесет лева)**, разноски от бюджета на съда, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението за присъдените неизплатени трудови възнаграждения, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Варна: _____